

Pazos en essència pura: "Artíssimo", el guió que mai no va ser

Un any més tard que Carlos Pazos presentés *Artíssimo. Película de citas* al Museu Reina Sofia, l'editorial Comanegra ha posat en circulació el recull de les cites cinematogràfiques que conté. El llibre, publicat per Cru i dissenyat per Àlex Gifreu, està concebut com un guió *a posteriori*, que inclou tots els diàlegs, tant en castellà com en els idiomes originals, i també la referència de les obres de les quals han estat extrets.

Pazos mostra una erudició admirable i una memòria cinèfila prodigiosa per fer un buidatge que abasta des de les pel·lícules del cinema mut fins al cinema contemporani i que inclou directors com ara Charles Chaplin, els germans Marx i els Cohen o Michelangelo Antonioni (Gubern, 2016). Per l'artista, el cinema mostra els símptomes de com funciona la societat i com aquesta percep la vida.

L'art no és el tema central dels fragments, que s'hi refereixen sempre de manera adjectiva, com observava Lola Maurí en la presentació del film a Barcelona. Tot i que l'art sigui el tema de discussió, no hi ha reflexions ni preguntes –ni evidentment cap resposta, tampoc– sobre l'art, sinó opinions i mirades des de fora. I el que fa Pazos és substantivitzar-les: "L'artista troba cites incandescentes, les canvia sense tocar-les i comparteix el que signifiquen amb nosaltres" (Lago, 2016, p. 7). En la pel·lícula, que té una durada de 135 minuts, l'important no és la concatenació d'imatges, sinó el lligam del text, que va trobant un cert sentit dialèctic.

En el fons, presenta una aproximació a l'art des de la pràctica de la seva negació, de la impostura de l'art: "La meua dedicació a l'art obeeix a un intent de supervivència social i emocional. Perquè com a artista intencionat sóc un artista convençut que l'art és evitable, que no serveix per a res o, com a molt, per fer-nos companyia en la

Portada del llibre editat per Comanegra i dissenyat per Àlex Gifreu.

desolació. Com ens pot acompanyar, sense majors pretensions, aquesta manera de col·leccionar sense catalogar que no consisteix a omplir caselles, sinó a acumular, amb cobdícia obsessiva, fragments del passat, amb o sense pedigrí, per *amansir* ansietats nostàlgiques" (Pazos, 2007, p. 287). En el fons, el film és el resultat d'una gran decepció, a la qual segueix una gran riulla, una farsa, perquè al darrere de la idea que l'art no existeix, per Pazos l'art ho és tot, sent com és, res.

Però la impostura i la superficialitat aparent de Pazos no són tan innocents. *Artíssimo* ens recorda que riem davant l'anecdota de l'art i que confonem art i pastitx. Negar l'art és molt divertit, *Artíssimo* també és molt divertida, però alhora és un símptoma de decadència. Amb la *memòria activada* Pazos no és un mer acumulador, sinó que absorbeix i contextualitza, després de desjerarquitzar-los, i això permet que elabori una polifonia de semiòtiques, en què predomina l'actitud lúdica i irònica, d'ambigüitat carnavalesca i artificiositat subversiva (Sánchez, 2007, p. 267).

Amb *Artíssimo*, que ha produït conjuntament amb Montserrat Cuchillo, Pazos passa comptes de manera divertida amb les modes artístiques, el seu mercat, els seus crítics i els seus consumidors (Gubern, 2016). **Mercè Alsina**

La Fundació Vila Casas presenta la programació del primer trimestre

La Fundació Vila Casas ha donat a conèixer la programació del primer trimestre del 2017. A l'Espai Volart, fins al 26 de març es pot veure *Persones pintades*, de Gonzalo Goytisolo. L'Espai Volart 2, en les mateixes dates, exposa *Una música de cambra*, del recentment desaparegut Francesc Todó. També a l'Espai Volart 2 s'ha programat *Maran ata*, de Sergi Barnils.

A Can Framis de Barcelona, Jordi Alcaraz (Calella, 1963) presenta fins a l'11 de juny *Esborradís*.

Mapi Rivera exposa *Sinapsis* al Museu Palau Solterra, de Torroella de Montgrí, fins al 21 de maig del 2017. També al Palau Solterra, Martí Boada i Teresa Romanillos presenten *Poematges*, comissariada per Glòria Bosch. En les mateixes dates exposa *Anna Bahí: percepcions (Diàleg amb la col·lecció)*. Amb un esguard que s'interroga sobre l'autopercepció, l'artista de projecció internacional treballa la imatge per recórrer el cos humà. Jacques Leonard presenta *Barcelona gitana*. I Pere Noguera, *L'artista del fons*.

Al Museu Can Mario de Palafrugell, Pep Admetlla exposa *La poètica de l'espai* (pàgina 53 d'aquest número de Bonart). També, *7 portes + 1*. Mariona Esteba, per la seva part, hi presentarà una mostra d'escultura.

Anna Bahí. De la sèrie *Percepcions*. Fotografia digital sobre alumini. Dibond. 80 x 60 cm.

